

den anden Side. Jeg vil i saa Henseende korteligt støtte mig til afdøde Konferensraad Hagemanns Udtalelser. Det vil erindres, at han for ikke længe siden, kort før sin Død, har udgivet en Pjece, hvori han summerer sine Erfaringer om Øerne og sin Mening om Stillingen. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg fra denne Pjece læse en kort Slutningsbemærkning op. Han siger: „Danmark har et stort Ansvar for disse Øer, som det lægger en klam Haand over; det har Ansvaret for, at St. Thomas er gaaet saa sørgeligt tilbage, for, at St. Jan er en udyrket, næsten affolket Ø, og at St. Croix skrider sin Undergang i Møde med raske Skridt, saaledes har man ikke Lov til at behandle betroet Gods“. Hans Slutningsudtalelser lyder saaledes: „At løse det vestindiske Spørgsmaal vil blive dyrt, ja sikkert. Ser man hen til Øernes ringe Produktion, vil det aldrig kunne betale sig. Men er det ikke langt dyrere for Danmark at lide den Tort, at vi ikke har kunnet opretholde disse smaa bitte Øer og maatte erklære sig fallit pekuniært og statsmæssigt i denne Sag?“

Det er med faa Ord, hvad vi, der staar som Salgsmodstandere, siger. Vil man nu kvittere hele denne Forpligtelse, og vil man kvittere den ogsaa mod særdeles god Betaling, eller vil man tage den Opgave op? Forestillede man sig, at dette Salg ikke kom i Stand, at Danmark beholdt de vestindiske Øer, hvad vilde det saa betyde? Der er ingen Tvivl om, at det vilde betyde meget alvorlige Opgaver, store Udgifter og stort Arbejde. Det er sagt ogsaa her i Dag, at Opgaven er uløselig. Naar man betænker, hvad det drejer sig om, synes det ikke berettiget at udtale, at dette er en uløselig Opgave. St. Croix har i halvandet Hundrede Aar kun drevet Sukkeravl. I de samme Marker har man Aar efter Aar plantet den samme Plante. Der har udviklet sig i Jorden og i Planterne en Række af Sygdomme fra Svampeangreb og Insektangreb, og disse Sygdomme har formeret sig Aar for Aar. Sukkerrøravlen sker saaledes, at de nye Sukkerplanter frembringes ikke ved Frø, men ved Stiklinger, og disse Stiklinger tilfører man Sygdomme. Professor Kølpin Ravn fra Landbohøjskolen, en fremragende Kender af Plantesygdomme, har redageret for dette Forhold efter en nylig foretagen Rejse derovre og har paavist, at hvad der er sket i Vestindien i stor Udstrækning, er det samme, som i noget mindre Grad har fundet Sted paa de amerikanske Hvedeterritorier, hvor man har dyrket Hvede Aar efter Aar. Det danske Landbrug,

som føler sig overbevist om — og deri er vi alle enige —, at det staar overordentlig højt, at det støtter sig til Videnskaben, at det støtter sig til Forsøg, og at det magter Opgaverne, kan ikke sige, at den Opgave, der her er Tale om, er uløselig.

Det er rigtigt, at man vil møde en Vanskelighed derved, at i det Øjeblik, man vil udrydde Sygdommen ved at gaa over til Vekselsbrug, mangler der Vand. Og vel er det ikke saa, at St. Croix har for ringe Vandmængde i Forhold til andre sukkerdyrkende Lande — det fremgaar af Professor Kølpin Ravns Undersøgelser, at der er de sukkerdyrkende Lande, som endog har mindre aarlig Vandmængde —, men der vil kræves Anlæg for Vandforsyning, som de private Plantere ikke tør risikere og ikke vil kunne skaffe Kapital til, og som vil kræve Statens Medvirkning.

Det er med Rette fremhævet af den næstforegaaende Taler (Sigvald Olsen), at Grundlaget for Befolkningens Opkomst maatte være sunde økonomiske Forhold. Det drejer sig her om en lille Ø, som i halvandet Hundrede Aar efterhaanden har bragt sit Landbrug i en meget slet Tilstand. Vel er Danmark ikke noget stort Land, men det er ikke noget fatigt Land, og det vil nok under Krigen kunne, hvis man vil, skaffe Midler til at løse den Opgave, her er Tale om, og tilvejebringe det økonomiske Grundlag.

Der er, har jeg tilladt mig at sige, i alle Partier Stemmer for og Stemmer imod Salget, men de, der er imod Salget, under sig over, at det er muligt for de forskellige politiske Partier at vedtage Salget. Hvorledes kan for Eksempel det radikale Parti, som nu endelig en Gang staar overfor en Opgave, hvor der tiltrænges en radikal Løsning, og som her har Mulighed for at virke for det lille Landbrug, for Husmandsstandens Uddannelse, for sociale Forbedringer, opgive denne Opgave af politiske Grunde eller, for at sige det rettere, for det kære Gulds Skyld? Hvorledes kan man vise denne Opgave fra sig at hæve denne forkomne fattige Befolkning til et bedre socialt Standpunkt? Og Salgsmodstanderne siger: Hvorledes kan det socialdemokratiske Parti opgive Arbejdet for de sorte Brødre? Kan man saaledes vurdere dem til 2,000 à 3,000 à 4,000 Kr. pr. Hoved og indhøste Fordel ved dem? Sæt nu, de aldeles ikke ønsker at blive Amerikanere, sæt nu, de har en Følelse af, at de Forenede Stater vel er et fortræffeligt Land for Hvide, men ikke et særlig hyggeligt Land for Sorte? Sæt nu, de har den Forestilling, at den sorte ameri-